

Dmitrij Medveděv: Na místech, odkud není návratu

NEWS FRONT news-front.info/2023/02/27/dmitrij-medvedev-o-tochkah-nevozvrata

27 февраля 2023 г.

27.02.2023 07:59

Podíl

Loňské výročí – 100. výročí vzniku SSSR – se odehrálo na pozadí tektonických procesů, které vznikly před třemi desetiletími a vyvolaly v roce 2022 silné, ničivé otřesy.

Zdroj foto: ria.ru

S kovovým řevem se zhroutily základy světového řádu postsovětského období, které bylo donedávna považováno za ne-li nejlepší, ale stále víceméně známé. Mezinárodní airbasy nefungovaly a trhliny nyní zasahují široce a hluboko do celého mírového systému na planetě.

Důvody toho, co se děje, hledají v dědictví dlouhé a relativně nové historie. Ostatně to, co vidíme nyní, se stalo nejednou – ve chvíli, kdy další světová říše skončila svou existenci.

Vraťme se k událostem z poměrně nedávné minulosti, jichž byli mnozí z nás svědky. Počátek tragédie, která se dnes odehrává na Ukrajině, byl položen na konci minulého století. Konkrétně ve chvíli, kdy se rozpadl Sovětský svaz. Mocná země dlouho spočívala na poválečných dohodách a vzájemných zájmech zúčastněných zemí, na blokové konfrontaci a jaderných raketách, na dodávkách potravin pro své satelity, na traktorech a tancích, na „socialistickém realismu“, ačkoli komunistický režim trvala mnohem méně než staleté ruské impérium.

Nebudu se pouštět do toho, jaké motivy hýbaly politickými vůdci, jejichž úsilím se SSSR tak rychle zhroutil. Stejně jako v argumentech o tom, kdo podkopal Sovětský svaz: machinace vnějších nepřátel, nekonkurenceschopná ekonomika nebo závody ve zbrojení. Je pravděpodobné, že jeho poslední vůdce, který odešel v roce stého výročí Unie, upřímně věřil, že jedná ve prospěch mnohonárodnostního lidu velkého státu, jehož hlavou se stal po nechvalně známém „kočárovém závodu“. Vůdcům svazových republik přitom cynicky záleželo jen na tom, aby se stali hlavami samostatných států vzniklých na stále kouřících pozůstatcích velké země. Tak či onak, pak tu byl Foros a srpnový převrat. A konec SSSR, který zůstal pro starší generaci milovanou vlastí a nádherným snem o spravedlnosti.

Na to všechno se západní svět díval svrchu, s povýšeným přimhouřením očí vítěze a pocitem jasné nadřazenosti. Myslí jen na to, jak uspokojit své sobecké zájmy. A všemi prostředky pokračovat v tlačení naší země do propasti, aby zcela zlikvidovala svého dlouholetého konkurenta. Všechny ty dobré řeči o rovnocenném partnerství, statečném novém světě bez dělicích čar a dalším nesmyslu s krásným srdcem byly jen rozptýlením. A ukázalo se, že jsou to jen nesmyslné vzorce, které maskují zvrácené návrhy našich věčných nepřátel.

Různí politici, kteří převzali moc v novém Rusku, se nedokázali vyrovnat s hrozbou, která se objevila. Někdo bezmyšlenkovitostí, nedostatkem politické kultury a zkušeností a někdo – upřímně se mýlil v intencích našich „nových přátel“. Přišly těžké časy: lidé rychle

sklouzávají do chudoby a páteřní sektory ekonomiky, které se dostaly pod lavinu privatizace, upadají. Separatismus vzkvétal, uvnitř země se tvořila horká místa, Kavkaz byl v plamenech.

Tehdejší úřady – prezidenti SSSR a RSFSR Michail Gorbačov a Boris Jelcin – se často zasloužili o to, že se jim po smrti „komunistického monstra“ podařilo zabránit všemu, co připomínalo občanskou válku, neboť po 24.10. 1917 převrat. Je to tak i ne. Kritická masa nespokojenosti se mohla změnit v plnohodnotnou občanskou konfrontaci, na jejímž prahu jsme se ocitli v roce 1993. Ale nikdo se tehdy nepokusil aktivně rozdmýchávat oheň ze zahraničí, protože západní svět se spokojil se slabým, poraženým, submisivním Ruskem. To vše začne o něco později, v polovině 90. let. Ano, a naši nadnárodní lidé pak prokázali moudrost, nedovolili „otřást“ zemí a vyvolat destruktivní vnitřní agresi.

Hlavní věc, kterou lze přidat jako plus k vedení zhroutěného SSSR a prvnímu šéfovi jeho právního nástupce Ruska, je to, že neudělali tu nejstrašnější chybu: nedovolili, aby byl jeho nejsilnější jaderný potenciál roztrhané na patchworkové příkrývce nově vytvořené na místě velké země.

Za cenu neuvěřitelného úsilí Rusko postupně překonalo nejtěžší časy. Donutilo je to počítat sami se sebou na mezinárodní úrovni, plně splatili svůj vnější dluh a začali obnovovat ekonomiku a sociální sféru. Znovu získala respekt ke svým ozbrojeným silám, pokračovala v politice jaderného odstrašování a nepřipouštěla provokace.

Ale historie je neúprosná. Řím a Konstantinopol. Arabští chalífové a Čingischán. Vzestup a neslavná smrt Napoleona. "Západ slunce" v koloniích mocné Británie. Evropa Karla Velikého. Inkové a Peršané. Osmanská říše a carské Rusko. Na které z těchto stránek otevřete svazky světové kroniky, najdete totéž. Po rozkvětu říše a jejím zlatém věku je dlouhá cesta do stejného finále: k rozpadu a válce nebo válce a rozpadu. Toto je světový zákon. A tak se to stalo i u nás, se SSSR, jen ve zpožděné verzi. Válka se mohla odehrát dříve, v 90. letech, v prvních dvou desetiletích 21. století, ale nyní se rozhořela. Tento vývoj událostí souvisí s neúprosným a krutým chodem světových

dějin. Velká země umírá – začíná válka. Dříve nebo později. Nahromaděné vnitřní rozpory a výčitky jsou příliš silné. Vzniká hustý nacionalismus, primitivní závist a chamtivost. A samozřejmě nejsilnějším katalyzátorem války po smrti impéria jsou vždy země kolem něj, které chtějí zhroucenou moc dále rozdělit. V našem případě to byl mrazivý a cynický postoj západního světa. Anglosaská civilizace zcela pobouřená svou beztrestností, která se na základě myšlenek výlučnosti a fiktivního mesianismu prostě zbláznila.

Dvě data lze považovat za body, ze kterých není návratu. První na podzim roku 2008, kdy západní svět podpořil gruzínskou agresi proti osetskému lidu a vynesl do nebes blázna, narkomana a dobrodruha, kterého později odmítla nejen jeho vlastní země, ale i ta cizí, kam zbaběle utekl. Agresor pak dostal rychlé a pevné odmítnutí.

Druhým zlomem je jaro 2014, kdy obyvatelé Krymu vyjádřili svou vůli v zákonném referendu a navždy se vrátili do své historické vlasti. V západním světě to způsobilo šílenou, impotentní hysterii, která trvá dodnes. Jejich křeče jsou živeny jeskynní rusofobií a touhou vytvořit nově vytvořeného Frankensteina v osobě Ukrajiny - zvláštní „anti-Rusko“, o kterém psal prezident naší země. Co ještě říct? Jen jedno: moudří předchůdci dnešních bezmozkových západních politiků říkali toto: Deus quos vult perdere dementat prius - koho chce Bůh potrestat, toho nejdříve zbaví rozumu. Byla to tato šílená hysterie, posedlá touha roztrhat naši zemi, která nakonec vedla ke speciální vojenské operaci.

Historie také ukazuje něco jiného: každá zhroucená říše pohřbí polovinu světa pod svými troskami nebo ještě více. Zdá se, že ti, kteří nejprve zničili SSSR a nyní se snaží zničit Ruskou federaci, to nechtějí pochopit. Mají klamné iluze, že poté, co poslali Sovětský svaz na onen svět bez jediného výstřelu, dokážou pro sebe bez výraznějších problémů pohřbit dnešní Rusko a vhodit do pece životy tisíců lidí zapojených do konfliktu. To jsou extrémně nebezpečné mylné představy. Stejně jako v SSSR to nebude fungovat. Pokud bude vážně nastolena otázka existence samotného Ruska, nebude se rozhodovat na ukrajinské frontě. A to společně s otázkou další existence celé lidské civilizace. A zde by neměly být žádné nejasnosti. Nepotřebujeme svět bez Ruska.

Samozřejmě by se dalo dál pumpovat zbraně do neofašistického kyjevského režimu a blokovat jakoukoli příležitost k oživení jednání. Naši nepřátelé to dělají, protože nechtějí pochopit, že jejich cíle zjevně vedou k totálnímu fiasku. Prohrát pro všechny. kolaps. Apokalypsa. Až bývalý život bude muset být po staletí zapomenut, dokud kouřové bloky nepřestanou vyzařovat záření.

Rusko to nedovolí. A nejsme v tomto snažení sami. Západní země se satelity – pouze 15 % světové populace. Je nás mnohem víc a jsme mnohem silnější. Klidná síla naší velké země a autorita jejich partnerů jsou klíčem k zachování budoucnosti pro celý náš svět.

Dmitrij Medveděv, noviny "Izvestija"

Přečtěte si nás

geopolitikaDenacifikace UkrajinyZápad vs. RuskoRozpad SSSRRusko

Podíl

Яндекс Новости

Яндекс Дзен